

Två antologier: Mångfasetterat om medierna och Paralympics 2012, och en introduktion om fritid för och med människor med funktionsnedsättningar

 idrottsforum.org/apeeli_darcy-singleton_jacksonetal160615/

15 juni 2016

Elisabet Apelmo

Institutionen för socialt arbete, Malmö högskola

Paralympics 2012 – mediala stereotyper och social förändring

Paralympics i London 2012 var på många sätt en succé. Antalet deltagande länder och sålda biljetter liksom mediernas täckning var större än någonsin och tillgängligheten har aldrig varit bättre. Channel 4, som hade sändningsrättigheterna för Paralympics 2012, stod för en hyllad reklamkampanj, kaxigast uttryckt i en svart affisch med den vita texten "Thanks for the warm up. The Paralympic Games on 4" som publicerades då OS avslutades och Paralympics tog vid. Paralympics 2012 hade det uttalade syftet att "transform the perception of disabled people in society" och genom idrotten bidra till "a better world for all people with a disability". Den här antologin (sammanställd Daniel Jackson, Caroline Hodges, Mike Molesworth och Richard Scullion) undersöker om detta syfte uppnåddes. Boken baseras på ett forskningsprojekt finansierat av just Channel 4. De femton kapitlen är fördelade på tre delar. Den första granskar hur Paralympics 2012 lanserades i medierna. Den andra delen tar upp mediepublikens mottagande, och i den avslutande delen utforskas om de uppställda sociala målen uppnåddes. Antologins kapitel uppvisar stor bredd: alltifrån Paralympics historik och komikers skämt till aktivistgruppers protester mot pågående nedskärningar i det brittiska statliga funktionshinderstödet behandlas.

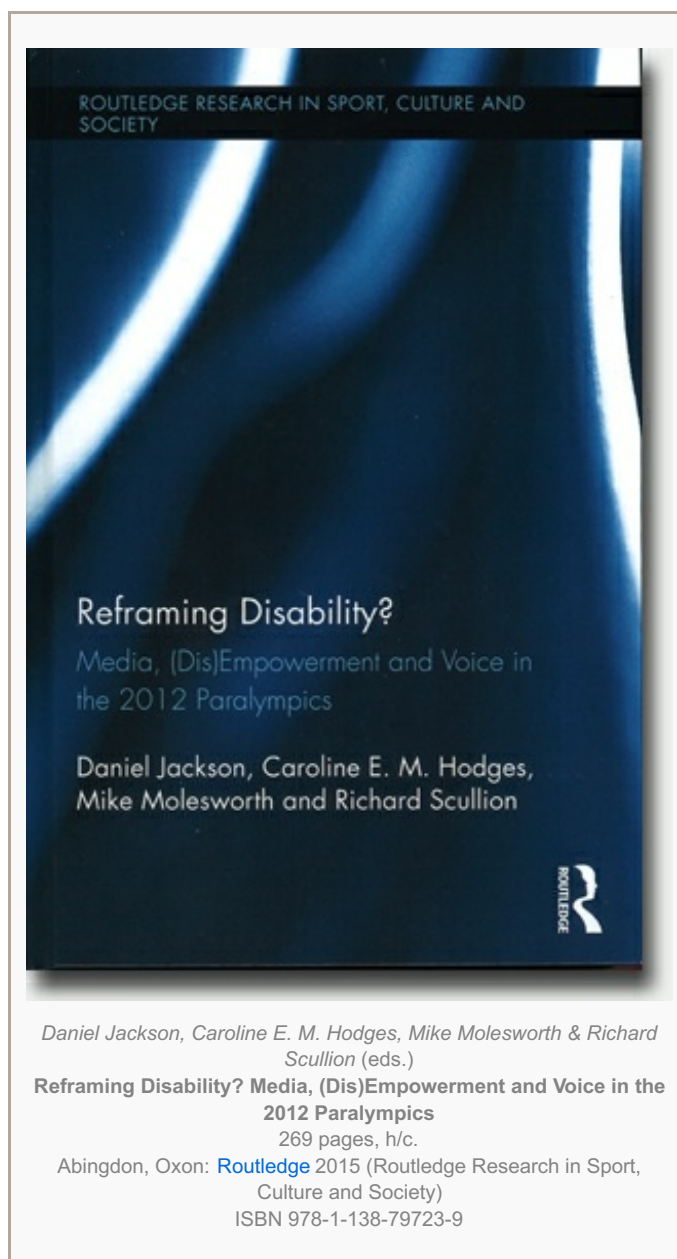
Två centrala begrepp presenteras i introduktionen:

empowerment och röst (*voice*). Empowerment

används ofta översatt på svenska och handlar om att en individ själv tar makten över sin livssituation.

Redaktörerna menar att man bör fråga sig vem som ges empowerment vid Paralympics: leder empowerment av deltagande elitatleter automatiskt till mer makt åt funktionshindrade människor i allmänhet?

Författarna tar vidare upp tre aspekter av begreppet röst. För det första understryker de att det inte finns en klar, autentisk och enhetlig röst *från* de med funktionsnedsättningar. För det andra har tidigare forskning visat att de medieröster som talar *för* de med funktionsnedsättningar har varit få, och i de fall då de har förekommit har bilden varit stereotyp. Detta har lett till ett distanserat förhållningssätt bland de icke funktionsnedsatta tittarna.

Slutligen diskuteras rösten *mellan* människor med respektive utan funktionsnedsättningar. Denna har enligt författarna präglats av tafatthet och oro på grund av att kännedomen om hur vardagen ter sig för människor med funktionsnedsättningar är liten, liksom viljan att få ökad kunskap om dessas livsvillkor. Här intar de fyra redaktörerna omedvetet vad som brukar benämnas ett ableistiskt perspektiv, då de endast beskriver mötet från den icke funktionsnedsatta partens synvinkel.[1]

Antologin inkluderar inte bara forskares röster. Även idrottare, administratörer och en redaktionschef från Channel 4 kommer till tals, den sistnämndas kapitel fungerar mest som en reklamtext för kanalen. Fyra unga med funktionsnedsättningar som såg tävlingarna på plats bidrar dessutom med poesi, dagboksanteckningar och ett fotomontage. Jag ämnar inte recensera samtliga bidrag, utan gör några nedslag i respektive del.

The Superhuman och det tragiska offret

Flera kapitel behandlar Channel 4:s reklamfilm "Meet the Superhumans". Trots att en av den internationella paralympiska kommitténs (IPK) riktlinjer för medierapportering om funktionshindersidrott är att idrottarna inte ska framställas som extraordinära eller supermänniskor, valde Channel 4 att lansera paralympierna som just supermänniskor. Den prisbelönta filmen sändes i 78 brittiska TV-kanaler från 17 juli, det vill säga en dryg vecka innan OS startade, fram till Paralympics avslutning 9 september. Filmen visar paralympier som förbereder sig inför tävlingarna. Därpå följer snabba klipp från en explosion i en krigszon, ett ultraljud av ett foster, en orolig höggravid kvinna, samt en våldsam bilkrock. Därefter nya klipp till en man i rullstol vid en krockskadad bil och människor som utför rehabiliterande övningar. Avslutningsvis återvänder kameran till de tränande paralympierna, allt till tonerna av "Harder Than You Think" av hiphopgruppen Public Enemy.

De har setts som bristfälliga ickemänniskor, mördades i nazitysklands eutanasi-program och har, i bland annat Sverige, steriliserats i rashygienens namn.

I ett av bokens mer komplexa bidrag sätter Jenny Alexander analysen av reklamfilmen i en sociopolitisk kontext. Paralympics har sitt ursprung i de tävlingar för krigsskadade soldater som neurokirurgen Ludwig Guttman anordnade på Stoke Mandeville Hospital i Storbritannien efter andra världskriget. Att Paralympics nu återkom till Storbritannien hade därför stort symbolvärde. Detta skedde i en tid då funktionsnedsättningar stod högt på dagordningen i det offentliga samtalet, men av helt andra skäl. Den konservativa/liberala regeringens kraftiga nedskärningar av bidragen till människor med funktionshinder, tillsammans med högerpressens skrivelser om slöseri av offentliga medel samt bidragsfusk kopplat till människor med funktionsnedsättningar, påverkade allmänhetens syn på dessa grupper negativt. Samtidigt var Paralympics ett sätt att marknadsföra Storbritannien och ena nationen i tider av kris.

Alexander härleder idén om den perfekta supermänniskan till Nietzsches *Übermensch*, vilken plockades upp i den nazistiska och fascistiska ideologin. Människor med funktionsnedsättningar har inte ansetts leva upp till detta ideal. De har setts som bristfälliga ickemänniskor, mördades i nazitysklands eutanasi-program och har, i bland annat Sverige, steriliserats i rashygienens namn. Supermänniskan lever nu kvar i konsumtions- och populärkulturen i form av hypervältränade kroppar och superhjältar. Mot bakgrund av detta menar Alexander att reklamfilmen försöker utmana idén om supermänniskans perfekta kropp som helt motsatt den funktionsnedsatta kroppen. Att detta sker inom ramen för Paralympics ges extra klangbotten av det faktum att Guttman, spelens grundare, själv var jude och hade flytt från Tyskland. Filmen manar också till empati. Stöttande klappar och kramar skapar kopplingar mellan människor med och utan funktionsnedsättningar. Ibland är kamerans fokus på funktionsnedsättningen, men i andra klipp lämnas den utanför bilden som i de många inzoomningarna på atleternas ansikten.

Å andra sidan finns de välbekanta stereotyperna med i filmen. Det tragiska offret, det fascinerande freaket och hjälten som övervinner allt. Stereotyper utgör alltid förenklingar och gör den stereotypiserade till den Andre. Alexander refererar även till Stella Youngs begrepp "inspirational porn", vilket är bilder på människor med funktionsnedsättningar som gör helt vanliga saker, men ska inspirera människor utan funktionsnedsättningar att inte ge upp. Avslutningsvis konstaterar Alexander att bilden av människor med funktionsnedsättningar både som supermänniskor och som ickemänniskor är problematisk och förordar istället "societies in which disabled people

can be, simply, human” (2015:118).

Även Lynne Hibberd kontextualiserar Channel 4:s rapportering från Paralympics, men genom att diskutera relationen till kanalens ordinarie sändningar. Hibberd menar att Channel 4 lyckades integrera Paralympicsprogrammen i sitt ordinarie utbud och framför allt inom två genrer: idrott och kropp. Channel 4 har en tradition av att visa udda minoritetsidrotter, dock inte idrottande kvinnor eller amatöridrott. I den andra genren ingår olika typer av dokusåpor eller dokumentärer som handlar om kroppen. I vissa uppmanas kvinnor att förbättra utseendet på sina kroppar för att uppnå glädje och välbefinnande. Andra serier handlar om pinsamma krämpor eller på olika sätt ”chockerande” eller ”alternativa” kroppar. Gemensamt för dessa är att de stärker den rådande kroppsnormen och att olika sorters varor och tjänster framställs som lösningen.

”Meet the Superhumans” tycks utmana den vackra kroppen, men är samtidigt konventionell: ”this is just another load of sexed-up, glossy action pictures fronted by white, conventionally attractive men with buffed muscles” skriver Hibberd (2015:101). Vissa idrottare syns mycket och når kändisstatus, medan kvinnor och de som utövar mindre kända idrotter inte syns. Filmen lyckas förvisso etablera Paralympics som idrott, inte som funktionshindringsidrott, vilket är ett resultat som återkommer i flera av kapitlen. Men detta görs genom att använda ett framställningssätt som upprätthåller den hegemoniska maskuliniteten: ”its reliance on a mainstream, westernised aesthetic may superficially appear to offer visibility to another under-represented group: by replaying the standard heteronormative coda it substantially reinforces gendered social divisions” (Hibberd 2015:102). Kvinnor är alltså fortsatt marginaliserade även inom funktionshindringsidrotten.

Det är inte bara Channel 4:s sändningar som behandlas. Jacco van Sterkenburg analyserar hur representationen av Paralympics och de deltagande idrottarna såg ut i nederländsk TV. De nederländska rapporteringarna från tidigare Paralympics har kritiserats för att vara fördomsfulla och för få. Vid Paralympics 2012 sände public servicekanalen NOS två dagliga program på totalt 40-45 minuter per dag. Detta är en dubbling jämfört med Paralympics i Peking 2008, men fortfarande marginellt jämfört med sändningarna från OS. Antal nederländska tittare har också ökat kraftigt. En intressant faktor som säger mycket om synen på funktionshindringsidrott är att programmen visades som en del av NOS Events Department istället för av NOS Sports Department som vanligtvis bevakar idrottsevenemang. Sterkenburg konstaterar därtill att en övervägande majoritet av de professionella inom medierna som bevakade Paralympics var män utan funktionsnedsättningar. Detta kan jämföras med Channel 4 där 12 av totalt 21 presentatörer hade egna funktionsnedsättningar (enligt David Legg i antologins efterord).

En handfull idrottare, som exempelvis Oscar Pistorius och Ellie Simmons, görs till representanter för spelen och omtalas som superstars.

I de nederländska sändningarna framställs paralympierna som elitidrottare, och fokus ligger på prestationer och fysiska kvaliteter. Däremot är presentatörerna mer skeptiska till själva Paralympics, som konstrueras som ett andra rangens idrottsevenemang. Det finns dock en hierarki mellan de olika idrotterna. De som ligger nära hegemoniska idéer om idrott som karaktäriseras av fysisk styrka, tuffhet, aggressivitet och maskulinitet, som exempelvis rullstolsrugby, får mer programtid. Vidare är OS den norm som Paralympics ställs emot. Även om deltagarna framställs som elitidrottare hindrar det inte intervjuaren från att ställa frågor som ”it must be painful to be in a wheelchair”, eller uppskattande kommentarer om att det inte känns som att det är funktionshindrade personer som spelar, vilket tydligt avslöjar intervjuarens ableistiska utgångspunkt. Såväl idrottare som evenemanget framställs därmed som avvikande och annorlunda. Slutligen konstrueras Paralympics som ett spektakel. En handfull idrottare, som exempelvis Oscar Pistorius och Ellie Simmons, görs till representanter för spelen och omtalas som superstars. Evenemangets storlek framhålls och den elektriska stämningen skildras. Paralympics görs därmed till ett enstaka specialevenemang, istället för ett av många idrottsevenemang som äger rum fortlöpande.

Publikens mottagande

I ett av antologins svagare kapitel följer Molesworth, Jackson och Scullion online-diskussioner på ett medieforum baserat i Storbritannien, för att undersöka om IPK:s syfte att förändra synen på människor med

funktionsnedsättningar uppnåddes. Diskussionerna var få före och efter Paralympics, men under själva tävlingarna var de trådar som behandlade spelen bland de mest populära på forumet. Det som forumets medlemmar framför allt tog upp var Paralympics som en TV-sändning: sändningsschemat, presentatörernas arbete och tittarnas upplevelse. Invigningsceremonin och avslutningen, det vill säga de stora TV-eventen, rönt störst uppmärksamhet. I de dagliga diskussionstrådarna om spelen var däremot idrotten i fokus: prestationer hyllades, idrottarna från Storbritannien följdes, världsrekord uppmärksammades, mycket snarligt de kommentarer som gjordes i samband med OS. Ytterst sällan togs ämnen relaterade till funktionsnedsättningar eller funktionshinder upp.

Detta kan ses som att IPK och Channel 4 har misslyckats, åtminstone på detta forum. Fördjupade diskussioner som förändrat synen på människor med funktionsnedsättningar kan givetvis ha förts på andra platser. Att fokus låg på idrottarnas prestationer, inte på deras funktionsnedsättningar, kan dock ses som positivt. Då forskare kritiserat tidigare sportjournalistik för att i hög grad lyfta fram idrottarnas funktionsnedsättningar är detta onekligen ett framsteg. Författarna avslutar med att konstatera att medan målet att förändra attityder till människor med funktionsnedsättningar i allmänhet misslyckades, så lyckades de alltså med detta andra mål: att framställa Paralympics som ett idrottsevenemang likt OS.

Mottagandet undersöks även i Hodges, Jacksons och Scullions intervjustudie med TV-tittare. Resultaten visar upp en stor bredd. De flesta intervjupersonerna talade om Paralympics som en emotionell upplevelse. Flertalet av de intervjuade utan egna erfarenheter av funktionsnedsättningar uttryckte överraskning över tävlingarnas höga standard och spänning liksom deltagarnas skicklighet. Forskarna drar slutsatsen att dessa intervjupersoner hade haft låga förväntningar och nu förvånades över de tävlandes triumf över motgångarna. Denna grupp kom att se paralympierna som just idrottare istället för som människor med funktionsnedsättningar. Andra kände rädsla och obehag inför åtminstone vissa av sändningarna och valde att stänga av TV:n. Detta kan tolkas som en ovilja att acceptera den egna sårbarheten och dödligheten. Ytterligare några uttryckte nyfikenhet och fascination och ville veta mer detaljer om idrottarnas funktionsnedsättningar och hur de fått dem. En del av tittarna vidhöll att Paralympics var ett andra rangens sportevenemang, som förvisso bör arrangeras, men inte sändas i TV. Slutligen såg en del idrottarna som offer för exploatering, och bortsåg därmed från idrottarnas egen förmåga att fatta beslut. Sammanfattningsvis menar forskarna att även om Paralympics 2012 till viss del lyckades påverka publikens attityder till funktionsnedsättningar, så är risken stor att förändringen var kortvarig. Attitydförändringar tar tid och är beroende av en mängd faktorer, konstaterar författarna, vilket leder över till bokens tredje tema.

Paralympics och social förändring

Lyckades Paralympics 2012 förändra synen på människor med funktionsnedsättningar? I ytterligare ett kapitel undersöker Hodges, Jackson och Scullion vilken upplevelse människor med funktionsnedsättningar har av detta. Författarna understryker att detta är en heterogen grupp som ofta bara delar det sociala stigma. Likt tittarna utan funktionsnedsättningar såg de Paralympics som en isolerad händelse som det inte var självklart att följa. Vissa intervjupersoner upplevde en förändring bland sina icke-funktionsnedsatta vänner, som då de diskuterade tävlingarna fokuserade på idrottarnas förmåga, inte på funktionsnedsättningen. Många upplevde dock att klyftan mellan elitidrottarnas prestationer och deras egen vardag var stor och inte utmanades. I den offentliga miljön kunde främlingar bete sig mer positivt och intresserat under de två veckorna spelen pågick, men samtidigt väcktes orealistiska förväntningar på dem, eller en nedlåtande beundran.

Genom att de nationella paralympiska kommittéerna presenterar dem som supermänniskor distanseras de från övriga med funktionsnedsättningar.

I David Howes och Carla Silvas kapitel utforskas de organisatoriska förutsättningarna för empowerment. Författarna ser idrottsrörelsen som en praktikgemenskap. Dess medlemmar (idrottare, tränare, funktionärer, åskådare, medier) har ett långvarigt engagemang, de delar mål och värden och utvecklar en specifik förkroppsligad kultur. Howes och Silvas menar att det är dessa som bör ha kontroll över idrotten. IPK däremot är en byråkratisk organisation. IPK standardiserar regler, reglerar praktikerna och fördelar externa finansiella medel som sponsorer och annat finansiellt stöd och kontrakt med TV. De följer därmed en kapitalistisk logik, istället för

att följa den idrottsliga praktikens logik: idrottande för idrottandets egen skull, som ett sätt att utmana och testa sig själv. Idrottens inneboende värden, som känslan av tillhörighet, njutning och glädje, kan endast produceras genom den idrottsliga praktiken och förstås av medlemmarna. Alla medlemmar får del av detta interna goda, medan det externa goda endast kommer en minoritet till del. Om empowerment är centralt för IPK borde de värna de interna värdena, menar författarna. Det bör påverka klassificering och därmed antalet tävlingsklasser, samt vilka kroppar som inkluderas vid Paralympics. Men då krävs det att medlemmarna i praktikgemenskapen ges ett större inflytande och politisk makt.

Kan då Paralympics leda till empowerment av människor med funktionsnedsättningar som inte är elitidrottare? Howes och Silvas är tveksamma till detta. Paralympierna har vissa typer av funktionsnedsättningar och atletiska livsstilar som skiljer sig från mängden. Dessutom identifierar de sig inte alltid själva som funktionshindrade. Genom att de nationella paralympiska kommittéerna presenterar dem som supermänniskor distanseras de från övriga med funktionsnedsättningar. Synen att de övervinner sin funktionsnedsättning kan också göra att övriga ses som bördor för samhället. Slutligen kan man fråga sig om paralympierna alls är i behov av empowerment.

Del tre avslutas med en intervju med paralympiern Ben Rushgrove, som lyfter ytterligare en viktig aspekt av representationen av idrottarna. Rushgrove menar att Channel 4:s täckning av Paralympics 2012 var den bästa någonsin, och att de lyckades framställa idrottarna som några som man inte ska tycka synd om. Rushgrove är dock kritisk till att kanalen fokuserade på vissa funktionsnedsättningar: det var framför allt idrottare med amputeringar och rullstolsburna som lyftes fram. Han menar att dessa valdes för att de har enkla funktionsnedsättningar som inte behöver förklaras, medan flertalet idrottare hade andra typer av funktionsnedsättningar. En klyfta riskerar alltså att uppstå inte bara mellan elitidrottare och icke-idrottare, utan även inom gruppen elitidrottare.

Sammanfattningsvis pekar antologibidragen på att medierapporteringen från Paralympics inte medförde en förändrad syn på människor med funktionsnedsättningar, mer än möjligen ytterst kortvarigt. Positivt är dock att paralympierna kommit att bedömas alltmer utifrån sina prestationer, istället för utifrån sina funktionsnedsättningar. Men det är framför allt män med amputeringar eller rullstol som dessutom gärna ska utöva traditionellt maskulina idrotter som lyfts fram, inte kvinnor och de med andra funktionsnedsättningar eller utövare av andra typer av idrotter. Bortsett från en del svagare bidrag hakar kapitlen i varandra fint och ger en mångfasetterad bild av medierapporteringen från Paralympics 2012 och attityder till funktionsnedsättningar både från de med och utan egna funktionsnedsättningar.

Idrott, fritid och funktionsnedsättning

Denna antologi består av fem kapitel som tidigare publicerats i ett specialnummer av tidskriften *Annals of Leisure Research*. Redaktörerna Jerome Singleton och Simon Darcy konstaterar att tidigare forskning om fritid och människor med funktionsnedsättningar mest har handlat om människor med rörelsehinder. I boken redogörs för hur universitet kan göras mer inkluderande, vilken nytta migranter med mentala hälsoproblem har av ett ledarskapsprogram, hur personer med intellektuella funktionsnedsättningar ser på samhället samt vilken betydelse teckning, teater och dans kan ha för människor som fått en traumatisk hjärnskada.

Det är bara det inledande kapitlet som behandlar idrott. Här ger Singleton och Darcy en klagörande introduktion till temat, även om nyare normkritiska perspektiv lyser med sin frånvaro. Numret tar avstamp i FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning från 2006. I konventionens artikel 30 lyfts deltagande i kulturliv, rekreation, fritidsverksamhet och idrott som en väsentlig del av medborgarskapet. Konventionen utgår från den sociala modellen för funktionshinder. Det är alltså inte individens bristfälliga kropp som ska normaliseras (det perspektiv som brukar benämnas den medicinska modellen), utan fokus ligger på samhälleliga hinder som ska undanröjas. Hindren kan bestå av såväl otillgänglig miljö som negativa attityder. Detta betyder inte att erfarenheter av den funktionsnedsatta kroppen saknar betydelse, påpekar författarna, men dessa erfarenheter är inte centrala då de gäller att skapa ett mer tillgängligt samhälle. Forskning om fritid och funktionshinder görs dels inom funktionshinderforskningen, dels inom fritidsforskning. Den senare tenderar dock att förbise den förståelse av funktionshinder som arbetats fram inom funktionshinderforskningen, funktionshinderspolicen och av människor med funktionsnedsättningar. Författarna ser FN:s konvention som ett

sätt att överbrygga dessa skillnader.

Singleton och Darcy menar att deltagande inom idrott innebär att kunna välja vad man vill idrotta, med vem och på vilket sätt. De redogör för ett inkluderingspektrum som inbegriper deltagande i (1) idrotter där inga modifikationer görs för att personen med en funktionsnedsättning ska kunna delta, idrotter där (2) mindre eller (3) större modifikationer görs, (4) idrotter som är skapade primärt för människor med funktionsnedsättningar, samt (5) idrotter skapade enbart för denna grupp. Den sista formen av deltagande inom idrotten inbegriper (6) rollen som funktionär, tränare, klubbordförande, frivilliga och åskådare. Det jag saknar är de olika nivåerna barnidrott, breddidrott och elitidrott inom varje inkluderingsform, vilket hade ökat användbarheten ytterligare.

Copyright © [Elisabet Apelmo](#) 2016

[1] Ableism betecknar den diskriminering och marginalisering av den funktionsnedsatta kroppen som tar sin utgångspunkt i förgivettagandet av den icke funktionsnedsatta kroppen (se Campbell, Fiona Kumari (2008). Refusing able(ness). A preliminary conversation about ableism. *M/C journal*, 11(3).)

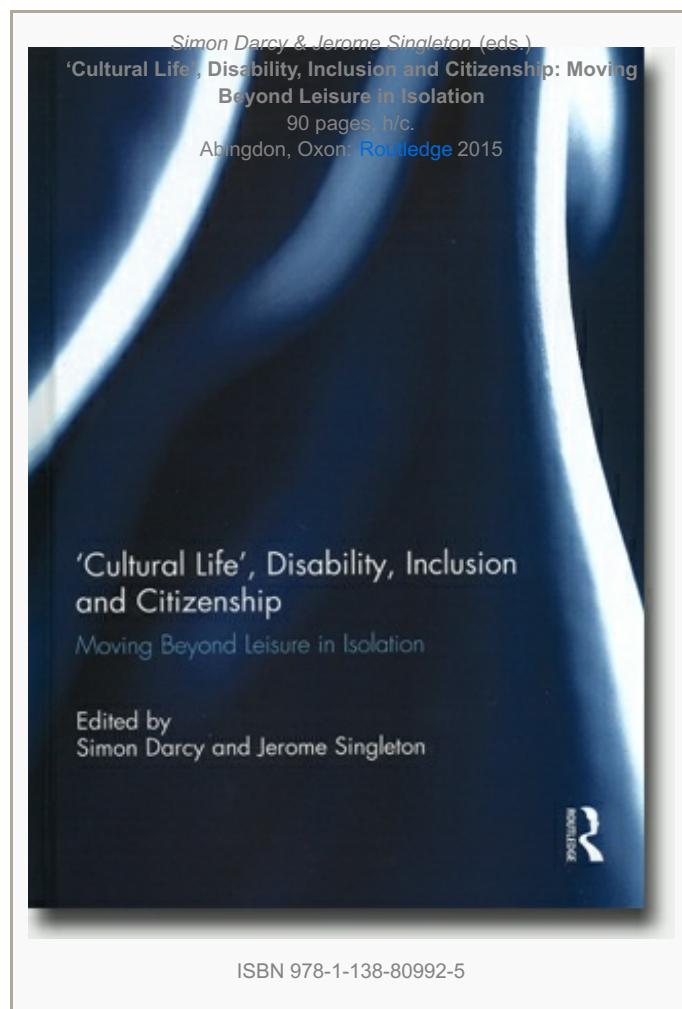

Table of Content *Reframing Disability?*

Introduction

Daniel Jackson, Caroline E. M. Hodges, Richard Scullion and Mike Molesworth

Section I

1. Between Exclusion and Inclusion: The Importance of the Olympic Movement for the Development of Paralympic Sports
Christoph Bertling
2. Out of the Shadows, Into the Light?: The Broadcasting Legacy of the 2012 Paralympics for Channel 4
Alison Walsh
3. Dis/Enablement?: An Analysis of the Representation of Disability on British Terrestrial Television Pre- and Post- the Paralympics
E. Anna Claydon, Barrie Gunter and Paul Reilly
4. #IsItOk to Be a Celebrity (Disabled) Comedian?: Approaching Disability with Adam Hills's Television Program, *The Last Leg*.
Liz Giuffre
5. Framing the Difference(s): Analysing the Representation of the Body of the Athlete in the 2012 Olympics' and Paralympics' Official Programmes
E. Anna Claydon
6. Provoking a Public Service: Paralympic Broadcasting and the Discourse of Disability on Channel 4
Lynne Hibberd
7. "Super-Humanity" and the Embodiment of Enlightenment: The Semiotics of Disability in the Official Art and Advertising of the 2012 British Paralympics
Jenny Alexander

Section II

8. Where Agendas Collide: Online Talk and the Paralympics
Mike Molesworth, Daniel Jackson and Richard Scullion
9. Representations of the Paralympic Games on Dutch Television
Jacco van Sterkenburg
10. Contentious Disability Politics on the World Stage: Protest at the 2012 London Paralympics
Filippo Trevisan
11. Voices from the Armchair: The Meanings Afforded to the Paralympics by UK Television Audiences
Caroline E. M. Hodges, Daniel Jackson and Richard Scullion

Section III

12. From the Distant Sidelines: Stories of Engagement with the London 2012 Paralympics from Disabled People
Caroline E. M. Hodges, Daniel Jackson and Richard Scullion
 13. The Paralympic Games and the Agenda of Empowerment
P. David Howe and Carla Filomena Silva
 14. An Inside Look at an Invisible Paralympic Sport: Giving Voice to Goalball Athletes' Lived Experiences
Elaine B. Jenks and Andrew B. Jenks
 15. "Human First, Athlete Second, and Disabled Person Third": An Edited Conversation with Paralympian, Ben Rushgrove
Ben Rushgrove and Richard Scullion
- Afterword: A Personal Reflection on How We Can Communicate About Paralympic Athletes
David Legg

Table of Content *'Cultural Life', Disability, Inclusion and Citizenship*

1. Introduction: 'Cultural life', disability, inclusion and citizenship: moving beyond leisure in isolation
Jerome Singleton and Simon Darcy
 2. A framework for creating a campus culture of inclusion: a participatory action research approach
Jennifer Gillies and Sherry L. Dupuis
 3. Using Photovoice to listen to adults with intellectual disabilities on being part of the community
Stuart J. Schleien, Lindsey Brake, Kimberly D. Miller and Ginger Walton
 4. The relationship among motivational environment, autonomous self-regulation and personal variables in refugee youth: implications for mental health and youth leadership
Kiboum Kim, David M. Compton and Bryan McCormick
 5. Enhancing communication between a person with TBI and a significant other through arts: pilot project
Hélène Carbonneau, Guylaine Le Dorze, France Joyal and Marie-Josée Plouffe
-